Переклад українською – Анатолій Присяжнюк.

Віслюк побачив Солов'я
Та й каже: "А послухай-но, друзяко!
Всі кажуть, в співі ти великий майстеряка.
Хотів би вельми я
Твій спів судити на моє сумління,
Чи справді видатне твоє уміння?"
Тут Соловей являть своє мистецтво став:
Затьохкав, засвистав,
На тисячу ладів тягнув, переливався;
То лагідно він притихав
І цівкою у далеч млосно віддавався;
То дробом враз стократ по гаю розсипався.
Вслухало все йому,
Обранцю і співцю Аврори:
Затихли вітерці, пташок замовкли хори,
І прилягли стада на мураву.
Зачаєний, пастух ним милувався
Й, скорившись Солов'ю,
Він іноді пастушці усміхався.
Скінчив Співець. Віслюк, почвакавши листком:
"Доладно, – каже, – може, навіть, чудно –
Тебе-те, слухати не нудно;
Та жаль, що не знайом
Ти з нашим Когутом –
Іще б ти більше наломився,
Якби у нього трохи підучився".
Мій бідний Соловей, зачувши суд чудний,
Спурхнув і – полетів за світ вкрай неблизький.
—
Крий Боже! щоб і в нас був судія такий.